

משה שחל:

„יש לקבוע שיטת פיקוח על פורום השלושה!“

פורום השלושה - מושג שאינו יורד מסדר היום הלאומי. רבים מחברי הממשלה מתבטאים נגדו. שלא לייחוס. חיפשתי אחר שר שיסכים להתבטא על הנושא הרגיש. כמה מהם התחמקו - מה זה התחמקו! ברחו! - מהנושא כמו מאש.

משה שחל, הנמנה עם דורה המשך של חברי הפורום במפלגת העבודה, שימרון פרס ויצחק רבין, הסכים לדבר עד נקודה מסויימת.

יש לך אומץ להתבטא על הנושא?

אם את מציגה זאת כך, אז אין לי ברירה. אני, בניגוד לאחרים, המתרעמים על עצם קיומו של הפורום, לא רואה בעובדה שראש הממשלה ושרי הביטחון והחוץ נפגשים זה עם זה כל פסול. יש השקה בין שלושת התפקידים האלה, המחייבת מידה של תיאום. לפעמים ניתן אפילו להשתמש בזה לטובה.

למשל, בנושא חברת החשמל במיוחד ירושלים, אני נזקק לשלושת נושאי התפקידים האלה, ודווקא נוח לי יותר לקיים עימם קשר כשלישייה, מאשר לקיים קשר נפרד עם כל אחד ואחד.

הממשלה

כמה מעמיתך מתנגדים להקמת פורום בצורה פרימזנית, מבלי שישום גוף ממשלתי או מיסלגתי אישר זאת.

שוב, אין כל פסול בקיום הפורום. אלא מה? צריך לפעול בממי שלה על פי הליכים תקינים. במקום שהדבר הזה יתנהל בצורה לא פורמאלית - צריך היה למסדו, לקבוע לו תחומי עיסוק קבועים.

ומה עם פיקוח על השלישייה המובילה?

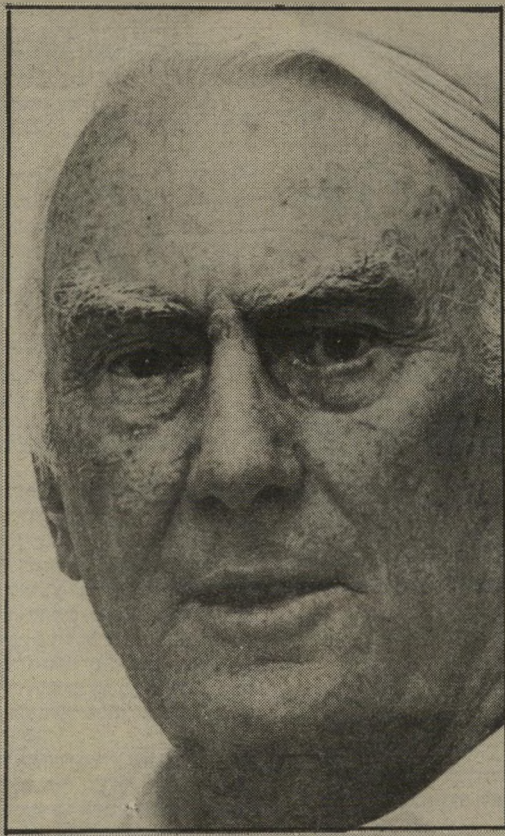
כן, ולקבוע גם שיטה שבה החלטות הפורום יובאו לידיעת פורום ממשלתי רחב יותר - קבינט, או ועדת שרים לענייני ביטחון. יש צורך לדאוג גם שהפורום יישען על גורמים מיקצועיים, ויש הכרח ממש לנהל פרוטוקול בישיבות הפורום.

אסור לשכוח שאין עוסקים בעניינים פרטיים. ממלכתיות מה ייבת סדר ימי משל תקינים. אחרת, זה הופך להיות „מיטבח“ בינמיסלגתי. כלומר: הביקורת החריפה שלי אינה על עצם קיום הפורום, אלא על הדרך שבה זה נעשה.

בעיקבות הדרך שבה זה נעשה, והנזקים שגרם פורום זה, התחילה להישמע בשתי המפלגות הגדולות הצעה שיש להחליף את ההנהגה הוותיקה לטובת הנהגה צעירה יותר, שיש לה יד על הדופק. מה דעתך?

(דפנה ברק)

עד כאן אני מוכן להגיב:

בנימין גיבלי:

„ספרי על הפרשה לא קשור בפולארד!“

הידיעה פטטה במחוזות: בנימין גיבלי, הקצין הבכיר מהפרשה בהא-הידיעה, כותב ספר על התקופה הסוערת ביותר בתולדות המדינה.

מובן שעצם העובדה שגיבלי גזר על עצמו שתיקה בת 32 שנים (עד שפתח את סגוריו בהעולם הזה) והעיתוי של פירסום הידיעה בעיצומה של פרשת פולארד, שכל-כך דומה לפרשת העסקי-ביש, הגבירו את העניין בידיעה. העניין הגך לשיחת השבוע.

שאלתי את גיבלי אם החליט לכתוב סוף-סוף את אשר קרה בעסקי-הביש מראות-עיניו. בעיקבות פרשת פולארד.

פרשות

אני רוצה לומר לך שאני ממש מופתע. מה שקרה בעניין הפירסום על הספר שאני כותב הוא דוגמה חיה לאחד תיקשות יכולה ליצור סיפור.

מדי האמת?

האמת היא שאני כותב באמת ספר. אבל ההקשר - פרשת פולארד - הוא פשוט מיקרי.

מה שקרה הוא שבא אליי עיתונאי אחד, איוה מישוהו ממקומון חיפאי, ואמר לי: „אני רוצה לכתוב עליך כתבה לאור זה שסיימת את תפקידך בכור.“

ענית לו: „עזוב. תמצא שם ושם תומר עליי, וראיונות איתי.“ או הוא שאל לסיים: „מה אתה רוצה עוד לעשות?“ ענית לו בהיסחידעת: „אני רוצה לראות מחזות אלה ואלה, לכתוב ספר על הפרשה...“

זהו. וזה פורסם. מייד התקשרו אליי מגלי-צה"ל ונהיה רעש גדול. נוצר הרושם כאילו זוהי תגובתי על סיפוח פרשת פולארד. זהו רושם מוטעה לחלוטין.

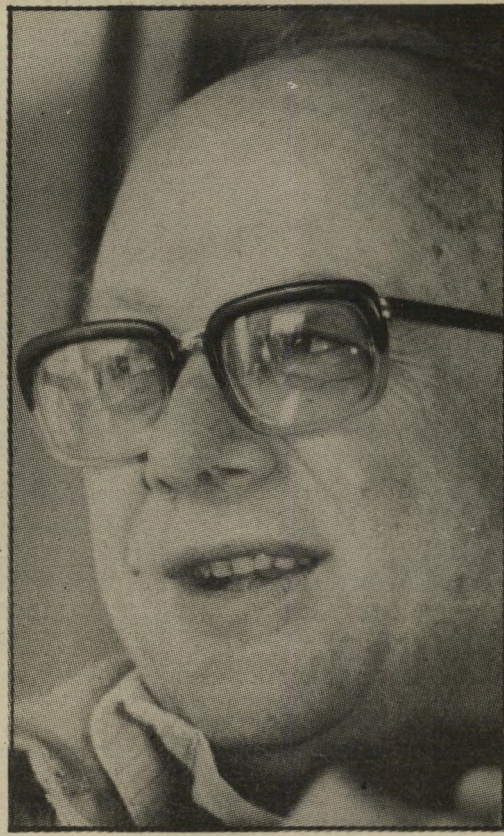
מתן, להערכתך, יהיה סיפרך גמור?

בעוד חצי שנה.

מישהו מסייע בידך לכתוב אותו?

לא, אני שולט בכתובה היטב.

(דפנה ברק)

זאב שיף:

„רבין אינו נוטה לממש את סמכותו!“

השבוע הגיש חבר-הכנסת מתי פלד הצעת אי-אמון בממשלה. הסיבה: מאמרים שפורסמו בעיתונות על מער-כתי-היחסים המעוררת בין שר-הביטחון למטה הכללי. העיתונאי זאב שיף מהארץ כתב: רבין יכול היה לשלוט טוב יותר על המערכת שלו. מילחמת-ההדלפות בין מקורבי השר למקורבי הרמטכ"ל על מידת-האחריות בקשר לפר-שת-סלע, היא מריבת-החצר המלמדת כי רבין מתקשה לשי-לוט.

ביקשתי לברר עם זאב שיף האם באמת אין רבין יודע מה קורה בממלכה שלו - הצבא.

השאלה בעיניי איננה אם שר-הביטחון יודע, בסופו של דבר, את הכל. אלא: האם הוא יודע כוונת את הדברים החיוניים, שצריך לדעת, והאם כאשר הוא יודע, ואינו שבע-רצון מאירועים או מהחלטות או מתהליכים, האם אז הוא מממש את רצונו שלו - ובזמן.

בכל הפרשות האחרונות, שעליהן כתבתי, אני קובע שרבין באמת לא ידע מה קורה אצלו.

אז רבין בעצם נכשל בתפקידו כשר-ביטחון?

רבין לא נכשל כשר-ביטחון, אבל היו כמה איתותים לא טובים שהוא היה צריך להעיר לגביהם. ולא עשה זאת.

ביטחון

למשל?

הוא לא ידע שמכנים טקס לאביאם סלע. ואסור לשכוח שטקס כזה ואת לא מסיבת-כיתה. זה דבר שהוא היה צריך לדעת עליו. אנשי התק"ם התערבו בנושא מינוי מפקד הנח"ל, וזאת כאשר רבין עדיין לא החליט מי יהיה המפקד. כמעט כפו עליו את מינויו של עמוס ירון כנספח בווינגטון.

אנחנו צפויים ל„מרד“ או „פוטשי“?

לא. אבל הצבא, ומערכת-היחסים בתוכו, שונים ממה שהיו פעם. מערכת-יחסים זו לא התחילה אצל רבין. אבל זה תהליך שהתגבר באחרונה, של התרופפות-מישמעת כללית, וזה כולל גם את המערכות האחרות במדינה. סיטואציה שבה קציני חיל-האוויר באו לרבין, כמעט כמו ב„מרד“, לדבר על מינוי, ולבסוף הוא גם התפטר איתם - זו הבעיה.

יש בכלל חשיבות להצעת האי-אמון שנחתה בכנסת?

בהחלט. היה חשוב שרווקא חבר-הכנסת מתי פלד, שאני יודע שרבין מעריך אותו כמבין בתחום הצבאי, שרווקא הוא ידבר על העניין. הצעת האי-אמון היתה חשובה כדי לנער את רבין, וצריך היה להגיד לו את הדברים כדי שישתעשע. הדברים ביניהם גם נשמעו יותר כאיתותים של שני אנשים שהיו כמערכת, והיודעים את האמת על מה שקורה בפנים. (רונית אנטלר)